

Twee helden. Eén hersencel.

# BROMANTASY

Máire Roche



Máire Roche

# Bromantasy

Vertaling Jeannet Dekker



Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020562835  
ISBN e-book 9789020562842  
NUR 334

Copyright Nederlandse vertaling © 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning,  
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2026 Mary E. Roach  
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Bromantasy*  
door Putnam, een imprint van Penguin Random House LLC., VS.  
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Marianne  
Schönbach Literary Agency B.V., Amsterdam.

Vertaling Jeannet Dekker  
Omslagontwerp en -illustratie © Tal Goretsky  
Omslagontwerp Nederlandse editie Het Omslag Atelier  
Illustratie landkaart Alexis Seabrook

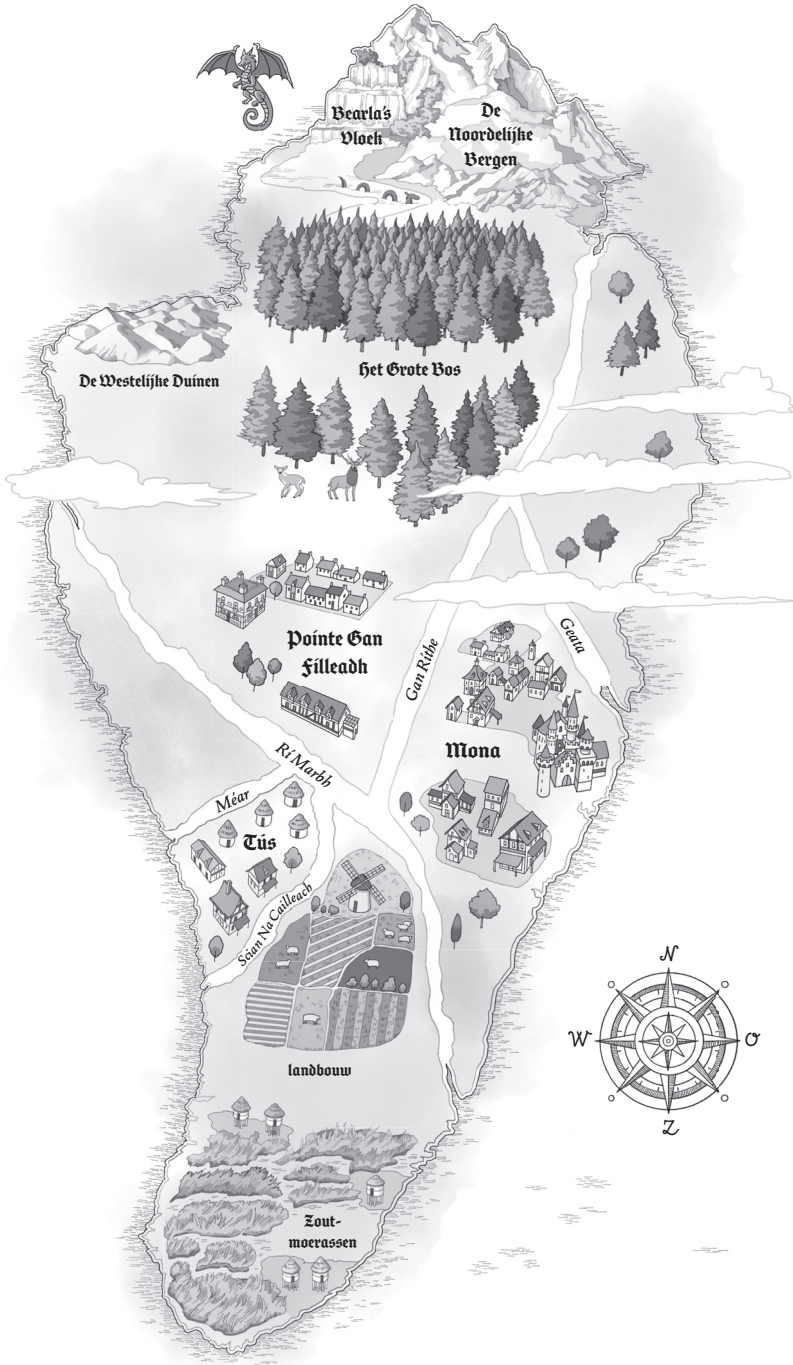
[www.zomerenkeuning.nl](http://www.zomerenkeuning.nl)  
[www.maryeroach.com](http://www.maryeroach.com)

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.  
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar  
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,  
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,  
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI  
training and similar technologies. No part of this publication may be  
reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form  
or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or  
otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvrien-  
delijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.  
Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van  
papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft  
geleid.

Voor iedereen in een appgroep met een naam als  
Superfruit Blend, maar vooral voor mijn eigen Superfruits:  
Arynn, Grace, Paul, Daniel, Sam en Kaleb.



**Eerste bedrijf**

**Vergissingen in de  
taveerne**

# 1

Het was allemaal de schuld van Juniper O'Reilly, het maakte niet uit aan wie je het vroeg. De brave burgers van alle dorpen op een uur gaans vonden dat. De koning was het er beslist mee eens. Het was allemaal Junipers schuld: de ontploffende vuurbiercocktails, het onfortuinlijke voorval met de broek, en, het ergst van alles, het grote verlies aan buitengewone ambachtelijke kazen.

O, en het uitgedunde stadje en het incident met de prins die een teen verloor.

Maar we lopen op de zaken vooruit.

Het einde van de oogsttijd, vlak voordat de koelere herfstmaanden hun intrede deden, was zo verrukkelijk volmaakt: het plukken was bijna gedaan, de planken stonden vol met pas ingemaakte lekkernijen en de gedroogde pruimen waren voldoende voor een hele winter, en de nachten hadden die zweem van appelzoete frisheid waardoor Junipers dekens 's morgens zo knus en warm voelden. De koppen van de zonnebloemen, nog altijd stralend geel, werden ondersteboven opgehangen, knoflook werd met een keur aan kruiden tot strengen gevlochten en in de keuken aan het plafond gehangen, en de manden met aardappelen raakten tot de rand toe gevuld.

De hele winter soep en puree, voorspelde Juniper.

En het allerbelangrijkste: dit jaar had Juniper zijn huisgenoot, Mo, niet per ongeluk *daddy* genoemd in het bijzijn van de boer die hun kaas leverde.

Dat was een voor de hand liggende vergissing tussen twee vrien-

delijke huisgenoten met een diepe, bijna broederlijke band, daar waren ze het over eens. Juniper vroeg zich net af of boer Abernathy zich het voorval nog kon herinneren toen Mo vanaf buiten hun kleine keuken in keek. Het liep tegen het einde van de middag, de zon scheen zo aan het begin van de herfst loom door de ramen en vulde hun huisje met een bijzonder zachte, goudkleurige gloed.

Mumford, de slanke rode kat die al sinds het vroege voorjaar bij hen rondhing en die kortgeleden zijn intrek had genomen in Junipers slaapkamer, dartelde naar Mo toe en gaf kopjes tegen zijn broekspijpen.

‘Juniper,’ zei Mo met een lachje dat bijna verborgen bleef in zijn baard (als hij iets tegen Juniper zei, speelde er altijd zo’n klein lachje rond zijn lippen). ‘Dat bruggaanse gezin van een eindje verderop heeft ons een mand met appels gebracht.’

De brugganen aten natuurlijk zelden iets anders dan vlees en hadden dus weinig aan appels, maar het was toch een attent gebaar.

‘We hebben genoeg eend om te delen,’ stelde Juniper voor.

Natuurlijk waren dat niet zijn eenden; ze hadden met een boer die meer dan genoeg had hun peren geruild tegen eendenvlees. Als iemand ook maar een vinger uitstak naar Junipers eenden – Matilda, H. Harumpus en Big Jack – dan sprong Juniper uit zijn vel.

‘Misschien vinden ze dat lekker?’

Met de appels kon Juniper een taart voor Mo bakken, of misschien wel meerdere. Elke herfst bakte hij voor Mo zijn lievelings-taart, soms in de weken voorafgaand aan Samhain: een kruidige appeltaart met kardemom en salie en een gouden korst van bladerdeeg, gemaakt met overvloedige hoeveelheden vette gele boter van hun pluizige bruine koe.

‘We kunnen ook wat kruiden langsbrengen.’ Mo dook met de mand vol appels onder het deurkozijn door. Hij was opvallend

knap, daarover waren alle dorpelingen het met Juniper eens, en de kalmte tegenover Junipers storm.

Juniper was een kop kleiner dan Mo – al hield dat hem niet tegen om ruzie te zoeken met lieden die stukken groter waren dan Mo – en zijn bleke, sproetige huid leek altijd een tikje vlekkerig door de zon, al vette hij hem nog zo goed in. Mo's warme bruine huid was daarentegen smetteloos, afgezien van dat ene kleine sproetje links van zijn neus.

Niet dat Juniper veel of uitgebreid aandacht besteedde aan Mo's gezicht. Natuurlijk niet. Hij schraapte snel zijn keel en reikte naar Mumford, die tussen Mo's benen door kronkelde toen Juniper hem wilde optillen.

'Zal ik vanavond een taart voor je bakken?' vroeg Juniper, die de gedachten aan sproeten uit zijn hoofd bande en een paar slordige krullen uit zijn gezicht streek.

Junipers haar zag eruit als een graanveld vol aardbeien, als je het aan Mo vroeg. Als je het aan Junipers overleden vader had gevraagd – dat de goden zijn dode ziel vervloekten – was het meer een uit de hand gelopen bosbrand.

'Ah, Mumfie.' Mo keek hoofdschuddend naar hun kat. Die was nu hun kat, al was het nooit hun bedoeling geweest om hem te laten blijven. 'Hij staat altijd precies daar waar ik probeer te lopen.'

Juniper ging verder met waar hij mee bezig was geweest (uit een mand de kruiden uitzoeken die samen met de strengen knoflook en afgeknipte zonnebloemen moesten worden opgehangen, terwijl hij tegelijkertijd tot in detail nadacht over appeltaart en hoe hij die samen met zijn beste vriend op de veranda voor hun huisje zou opeten). 'Ik ben vanmorgen heel streng tegen hem geweest,' zei Juniper. 'Hij probeerde een stuk te stelen van die heerlijke Burren-kaas die ik heb gemaakt, zo van de tafel.'

'Was je streng?' Mo zette de appels neer op hun keukentafel, een grof gezaagd vierkant stuk hout dat ze zelf uit de omgevallen eik

aan de rand van hun land hadden gehakt. Hij keek Juniper met een grijns op zijn gezicht aan. ‘Of zag je zijn lieve zachte kopje en zuchtte je alleen maar?’

‘Ik heb streng gezocht,’ antwoordde Juniper hoofdschuddend.

Natuurlijk had hij Mumford niet bestraffend toegesproken. Maar hij had hem wel Domford genoemd toen de kat uit zichzelf in een emmer water was gesprongen en daarna naar Juniper had geblazen, alsof het zijn schuld was.

Mo haalde een hand door zijn donkerbruine haar, zodat het een beetje door de war raakte, en ging toen zitten met een diepe zucht die Juniper iets te pijnlijk trof.

Toen Juniper dat hoorde, hield hij zijn handen stil.

Mo kreeg een afwezige blik in zijn ogen, waardoor dat diepe bruin opeens ver weg was van Juniper en van het huis dat ze al hun thuis noemden sinds ze nog maar net klaar waren geweest met school.

Na bijna tien winters samenwonen met zijn beste vriend kon Juniper Mo’s stemming uitstekend peilen: hij stond op het punt om te worden getroffen door de Winterse Wandelwee. Juniper was juist van plan om oud te worden in dit huisje met de twee slaapkamers en de twee haken voor hun mantels, en een keuken die ze speciaal voor hen tweeën hadden gebouwd. Hij wilde elke winter bij het vuur kruipen, op die koude donkere winterochten- den uitslapen en doorgaans warm en goed gevoed en tevreden zijn, zonder dat er ooit iets veranderde. Maar elk jaar, zodra de oogst achter de rug was, werd Mo... Tja, dan werd hij rusteloos.

Zodra de laatste peper was ingemaakt en de laatste pastinaak in een vat was gestopt en de pompoenen als kleine oranje en grijs- groene wachters in een vrolijke rij een plekje op de vensterbank hadden gekregen, liet Mo zich in een stoel zakken, slaakte die diepe zucht en begon te dromen over andere werelden en avonturen die konden worden beleefd.

‘Mo?’ vroeg Juniper voorzichtig.

‘Mmm,’ zei Mo.

‘Mmm’ kon zo’n beetje alles betekenen, afhankelijk van de toon: het kon ‘vertel eens wat meer’ betekenen als Juniper een vergezocht verhaal vertelde, of ‘ik hoor hoe geërgerd je bent’ als Juniper klaagde dat het graankraampje van boer Abernathy tijdens de plaatselijke jaarmarkt meer volk had getrokken dan het hunne, of zelfs ‘het komt allemaal wel goed, Juuntje’ als het vuur bijna uit was en Juniper al zijn mede had gedronken en sprak over dingen als vaders of hoe koud het was als je op de vloer moest slapen of zelfs over plekken die je niet echt een thuis kon noemen.

Maar deze keer betekende de ‘mmm’ dat Mo moe en rusteloos was en dat hij, vermoedde Juniper, zoals elke winter overwoog om te vertrekken. Net zoals Mo dat allereerste jaar was vertrokken, toen Juniper nog jong en dom genoeg was geweest om te denken dat Mo de enige was die nooit weg zou gaan.

‘Laten we naar het dorp gaan,’ stelde Juniper hoopvol voor. ‘We kunnen samen naar het huis van die brugganen lopen, hoe zei je ook alweer dat ze heten? De...’ Hij probeerde, tevergeefs, om dat unieke grommende geluid na te doen dat bij de brugganen doorging voor familienamen.

Mo gromde bij wijze van antwoord, maar Juniper wist niet of dat gewoon een Mo-geluidje was of dat hij de naam van hun bruggaanse burens herhaalde.

‘En dan brengen we die eend langs en kunnen we ze bedanken en gaan we daarna langs de kroeg voor de nieuwe lijst met queesten voor deze herfst.’

Mo keek opeens op naar Juniper, met een blik die veel scherper was dan Juniper had verwacht, en de afstandelijkheid ervan veranderde in een zorgvuldige, geconcentreerde uitdrukking. ‘Wil je de lijst met queesten bekijken?’

Juniper wilde altijd de lijsten met queesten bekijken.

Zaten er een paar tussen waarvoor hij zijn erg knusse bed zou willen achterlaten? Dat was een heel ander verhaal.

‘Natuurlijk wil ik dat,’ zei Juniper op luchtige toon. Hij pakte een felgroen takje basilicum uit de mand. ‘Houden de brugganen van tijm? Is het beledigend om te vragen of ze hun vlees kruiden?’

Niet alle soorten aten hetzelfde voedsel. De brugganen hadden, net als Junipers voorouders, altijd al grotendeels gehuisd in de bergen in het noorden van het eiland dat hun land vormde, terwijl het volk van Mo langs de kust in het zuiden woonde. Daarom had Juniper van jongs af aan geleerd om te koken met wilde tijm en bergknoflook en veldzuring, en hield Mo van zeekruid en prairielook en de zoutmoerasklis die in het uiterste puntje van het land groeide.

Mo gaf niet meteen antwoord. Hij keek Juniper alleen maar aan, met die bedaarde, veel te schrandere blik waardoor Juniper meteen zijn kruiden wilde pakken en zijn slaapkamer wilde opzoeken, waar hij achter die zware eiken deur onaangename gevoelens of veel te opvallende gedachten voor opletten huisgenoten verborgen kon houden.

‘Dat soort dingen doe je ’t best waar ’n ander niet bij is,’ had zijn vader altijd tegen hem gezegd.

Dat was het enige waar die oude rotzak gelijk in had gehad. Dat, en de voordelen van mede ten opzichte van licht bier.

‘Maar goed,’ zei Juniper toen duidelijk werd dat Mo op meer over de queesten wachtte, en op Junipers pas ontstane belangstelling daarvoor, en dat de vraag over de tijm er eentje was waarop hij het antwoord zelf maar moest vinden. ‘We kunnen bij de taveerne een paar pintjes pakken om de oogst te vieren. En die malle ronselaars vragen naar de nieuwste plannen van de koning.’

Ongeveer elke maand, maar zeker rond de oogsttijd of de oude zonnewendes en dag-en-nachteveningen die de mensen nog steeds vierden, stuurde de koning van hun land ronselaars naar grote en

kleine steden in zijn rijk, voorzien van een lijst van queesten die hij uitgevoerd wilde zien, zoals het land bevrijden van zilveren zee-wolven die de gewassen of de bevolking opaten (Juniper wist niet goed wat ze nu eigenlijk aten), of een bijzonder akelige brugtrol verjagen die zich graag tegoed deed aan de schapen die bestemd waren voor de hoofdstad. Er was zelfs een keer een queeste geweest om een abnormaal grote spin te verdrijven.

Juniper bleef natuurlijk liever hier in dit leuke knusse dorpje dat hij en Mo hadden uitgekozen, dat sprak voor zich. Maar een uitje naar de taveerne zou Mo het huis uit krijgen en de fonkeling terugbrengen in zijn ogen, en als Mo te dronken werd en naar de ronselaars stommelde om zich aan te melden voor een queeste, tja, dan nam Juniper hem mee naar huis voordat het te veel uit de hand liep.

Mo schraapte zijn keel en wendde zijn blik van Juniper af. 'We hebben hier nog het nodige te doen,' zei hij ten slotte. 'Om ons voor te bereiden op de winter.'

'Niet veel meer. De oogst zit erop en we hebben genoeg kaas om het van Samhain tot Joel uit te houden. Misschien zelfs tot aan Imbolc, als ik de avondjes met kaas en mede binnen de perken kan houden.' Juniper probeerde zonder naar Mo te kijken een appel te pakken, maar daardoor viel die op zijn teen. Als hij nu naar Mo keek, zou hij het allemaal zien. In de ogen van Morn Elmthorn zag hij dezelfde dingen als wanneer ze bij de haard zaten en verhalen vertelden.

Junipers verhalen waren bescheiden knusse avonturen, vonden die amper aan het haardvuur konden ontsnappen, maar de verhalen van Mo zaten vol verre oorden die het idee van thuis in de as konden leggen.

Zo ging dat met avonturen en queesten en helden. Je had een erg knappe held met brede schouders en stralende ogen, net zo mooi zoals Mo, en je had heel veel Junipers: huisgenoten, vrien-

den, mensen die beter waren in pruimenvlaai bakken dan in een koninkrijk redden. Mensen die, als Mo ooit op pad zou gaan om die verhalen in verre oorden te beleven, moederziel alleen zouden worden achtergelaten.

## Jongens, is het oké dat je je beste vriend de hele tijd wilt zoenen tijdens een queeste waarvoor je totaal ongeschikt bent?

Juniper is goed in twee dingen: een pint mede in recordtijd atten en de perfecte huidverzorgingsroutine vinden. Al het andere – zorgen voor de boerderij, ruilhandel drijven met de burens en alle soorten handenarbeid – wordt gedaan door Junipers absurd capabele huisgenoot en eindeloos geduldige beste vriend, Mo.

Wanneer Juniper hen per ongeluk aanmeldt voor een queeste om op een angstaanjagend monster te jagen, beseft hij dat hij zichzelf flink heeft overschat.

Juniper haat kamperen en het donker, en houdt vooral van zijn bed en hun knusse huisje.

Eén ding dat hij níét haat? Hoe goed Mo's dijen eruitzien in zijn broek – al heeft hij daar geen tijd voor op hun queeste. Maar niet alle monsters zijn eng en je kunt niet iedereen die je onderweg tegenkomt zomaar vertrouwen...

**Máire Roche** is een voormalig lerares die nu fantasy schrijft voor alle leeftijden. Wanneer ze niet aan het schrijven is, verkent ze graag nieuwe koffietentjes, gaat ze wandelen en geeft ze les in vechtsporten. *Bromantasy* is haar eerste cozy romantasy.

[www.zomerenkeuning.nl](http://www.zomerenkeuning.nl)



9 789020 562835

NUR 334

Z&K